

I øvrigt skal jeg gøre et Par Bemærkninger til en Udtalelse, der fremkom fra den ærede Minister. Han mente, at der allerede sidste Foraar forelaa Betænkninger fra de forskellige Kommissionsudvalg, og at det ikke kunde tage lang Tid at gøre Arbejdet færdigt, da vi paa dette Tidspunkt vare komne saa vidt. Men det er en Fejltagelse. For øvrigt forstaaer jeg ikke ret, at den ærede Minister kan vide, paa hvilket Standpunkt vi stode i vort Arbejde i Kommissionen. Hvem har overhovedet givet Meddelelse om det? I det hele taget synes det mig en Smule forunderligt, hvis den ærede Minister faar privat Besked gennem et eller andet Kommissionsmedlem, som staaer i intimt Forhold til ham, det forunderer mig i højeste Grad, at han saa vil sige det her i Tinget. Men det passer nu slet ikke. Ganske vist havde Udvalgene den Gang Betænkninger færdige, men hvad betød de? De betød simpelthen, at vi havde ændret en Del i vore tidligere Betænkninger paa Grundlag af Udtalelser og Kritik, der var fremkomne ved Møder, som den samlede Kommission havde afholdt, og nu skulde vi altsaa derefter til at omarbejde Forslaget for om muligt at samle Flertal eller for om muligt at samle hele Kommissionen om vort Forslag, og det er ganske rigtigt, saadanne ny Forslag vare vi færdige med sidste Foraar, men ikke mere, og det var Forudsætningen, at disse Forslag atter skulde sættes under Diskussion i Møder, hvor samtlige Kommissionens Medlemmer vare til Stede, og hvor de havde Lejlighed til at fremsætte Ændringsforslag. Det var det, der skete i sidste Efteraar. Kommissionens Formand mente, den Gang vi begyndte vore Møder i sidste Efteraar, at vi vistnok kunde gøre vort Arbejde færdigt til Julen; han indrettede i hvert Fald Arbejdsplanen derefter, men da vi vare naaede hen imod Slutningen af November, og det var blevet ganske klart, at der var gaaet Politik i Kommissionens Arbejde, og at der i det hele taget deraf vilde flyde en Vanskelighed, som absolut vilde lægge Hindringer i Vejen for, at vi kunde gøre Arbejdet færdigt blot saa betids, at der kunde forelægges Forslag om en Revision af Statsbanedriftens Ordning i denne Samling — ja, saa opgav han selvfølgelig det hele, saa gjorde vi det kun foreløbig færdigt, og have nu en Tid ikke kunnet holde Møder. Altsaa, Grunden til, at vi ikke ere komne videre, er, det vil jeg til Slutning præcisere, for det første den, at vi ikke kom til at arbejde førend $\frac{1}{2}$ Aar

efter det Tidspunkt, der var forudsat, vi skulde begynde vort Arbejde, og dernæst er der en Omstændighed til, som jeg ogsaa skal pege paa, og det er det omfangsrige og mangeartede Stof, som vi havde at arbejde i Kommissionen. Fra først af vare vi vistnok, i alt Fald mange Medlemmer, saaledes stillede, at vi næppe havde nogen klar Forestilling om, hvor omfangsrigt dette Stof var, vi skulde arbejde, men efterhaanden som vi lærte Partier af det at kende, gik det op for os, hvilket stort Arbejde vi havde for os. Altsaa, dels det omfangsrige Stof og dels den Vanskelighed, som fremkom derved, at Kommissionen blev politisk, ere de Forhold, der have bevirket, at vi ikke have kunnet gøre Arbejdet færdigt. Jeg skal saa vende tilbage til det nævnte Udgangspunkt, at den ærede Minister havde faaet Meddelelse om, at Kommissionen ikke kunde afgive Betænkning saa betids, at der kunde forelægges Forslag om en Revision af Loven om Statsbanedriftens Ordning i denne Samling. Hvad havde saa den ærede Minister ganske naturligt at gøre i dette Tilfælde? Det forekommer mig, at der kun var en Ting for ham at gøre. Loven af 26de Marts 1898 siger, at der i indeværende Samling skal forelægges Rigsdagen Forslag til en Revision af denne Lov. Det er det hele: der skal forelægges Forslag. Der staaer naturligvis ikke, at Revisionen skal gennemføres i denne Samling, der staaer kun dette, at Forslag skal forelægges i denne Samling. Det vilde da være ganske naturligt, om den højtærede Minister var kommen med Forslag til en lille Forandring i § 26 i Loven om Statsbanedriftens Ordning, en Forandring, der gik ud paa, at Tidsfristen for Indbringelsen af Forslag til Revision forlængedes et Aar. Det var det hele, og det var let gjort. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Takstloven, er Sagen ogsaa ganske simpel. Takstloven ophører ifølge en Bestemmelse i Loven selv at gælde den 1ste April 1901. Et Lovforslag om en lille Ændring i Loven af 1896 vilde være tilstrækkelig i den Henseende; Lovens Gyldighed kunde meget vel paa denne Maade være forlænget et Aar. Saa vare vi komne ud over de Vanskeligheder, som de nævnte Lovbestemmelser i Virkeligheden vare, saaledes som Situationen var bleven. Mere forlangtes der slet ikke af den højtærede Minister, Loven forlangte ikke mere, saa var den sket Fyldest helt og fuldt ud. Men den ærede Minister har fundet, han skulde gaa videre,